JUFFROUW ELISA

DOOR ELISE RUTGERS.

Door 't zijraam zag ze Wim den weg afwandelen; 't was een lange, rechte weg, ze kon Wim nu niet meer uit 't oog verliezen. Het ging door haar hoofd, dat hij zeker van plan was een reusachtige wandeling te maken. Het lokte haar niets aan. 't Was koud en de weg leek eenzaam. Als de maan niet zoo triomfeerend tusschen de wolken gestaan had, was ze direct achter Wim aangehold, en had ze ten aanschouwe van conducteurs en wagenbestuurders de verzoeningsscène gespeeld. Nu wachtte ze er nog liever even mee. Toch, na eenige minuten, koerste ze ook den eenzamen weg af. Wim achterna. Ze liep in zichzelf te overdenken, hoe ze Wim verrassen zou. Eerst zou ze eens fluiten voor de mop, en dan gauw achter een boom wegkruipen. Toch wel eng hier op zoo'n stillen weg. Gelukkig, dat ze Wim nog in de verte zag. Zag ? Nee, ze zag hem niet meer. Ze begon opeens te hollen. Ze wou roepen : „Wim ! Ik ben hier. Miek !" Maar het geluid wilde haar keel niet uit. Ze holde nog steeds, toen ze Wims stem hoorde. Meteen stond ze stil, schoof weg achter een boom. Met wie sprak Wim ? Hè, een mannestem gelukkig.

„Nou Mijnheer, ik zou 't niet denken. 't Zal wel weer opvriezen met volle maan." Ze gluurde om den boom heen. Voor een laag huisje stond Wim met een man te praten, in een blauwen kiel. Nu zei hij wat. Wat zei Wim ?

„Die sloot naast je huis ziet er toch maar mooi uit, Jansen."

„Prachtijs meneer. Zoo glad as een spiegel. Begint meneer al wat te wennen ?"

„Ja, 't gaat nu wel zoo'n beetje."

Ze keek, keek nog eens. En bijna was ze van den hoogen berm op het prachtijs getold. Want onder zijn rechterarm hield Wim keurigsaam gebonden — een paar schaatsen ! De combinatie Wim en schaatsen was haast te overweldigend.

„Nou meneer, maar veul plezier hoor !"

„Dank je wel Jansen."

Bijna had ze het uitgeproest om het „veel pleizier." Maar ze wou de situatie niet bederven. Ze hield zich stil achter den boom. Nu stond Wim aan den kant van de sloot. Hij keek lang naar zijn beide schaatsen, die hij op armslengte voor zijn oog hield.

„Nu weet hij niet wat rechts of links is," dacht ze vergenoegd. „Die èngel."

Wim scheen het verschil ontdekt te hebben, begon de schaatsen aan te binden. Heel langzaam en secuur. Toen, voorzichtig glijdend, ging het naar het midden van de sloot, en Wim zette af. Ze was nu heelemaal achter den boom weggekomen. Keek hem na. „O, die schat," zei ze. „Hij maakt veel langer streek met zijn rechtervoet dan met zijn linker. Wat verrukkelijk. Hij wiebelt nog een beetje. Maar 't gaat best. We kunnen morgenavond op de ijsbaan rijden." En na dit lumineuze besluit, sprong ze van den slootkant op het ijs en gleed den trillerig-rijdenden Wim achterna. Wat een heerlijke avond, dacht ze. Die sloot is beslist geheimzinnig zoo midden tusschen de weilanden. Gelukkig dat er geen koeien buiten zijn. Ze was nu dicht bij Wim — floot opeens hard den eersten regel van haar lijfdeun. Wim schrok, wilde zich omdraaien en gleed dan rustig neer op het gladde ijs, vlak voor haar voeten.

„Ik ben het," zei ze, „schrik maar niet. En o, Wim, wat rijd je heerlijk."

„Jamaar, ik zit nu. En ik kan niet erg goed weer overeind komen. Als je wat opzij wilt gaan Miek." Het was niet de zin, dien hij zich bij een verzoening gedacht had te willen zeggen.

Ze hielp hem overeind krabbelen, bleef aan zijn arm hangen, wat niet direct bevorderlijk voor z'n schaatsenstudie was.

„Hoe kom je hier ?" vroeg hij.

„Hoe kom jij hier ?"

„Ik wou leeren rijden. Ik kende Jansen van vroeger. Ik kocht schaatsen en . . . ."

Hij kon niet meer zeggen, want op het ijs, tusschen de stille weilanden, terwijl de maan oolijk lachte, sloeg ze haar armen om zijn hals, en hokte een zin die begon met : „Ik ben een mormel," en eindigde met :„ Morgenavond rijden we op de ijsclub."

Toen ze twee uur later thuiskwamen, nu allebei met gloeiende wangen en oogen, die straalden, mopperde Grietje in de keuken : „Nou, da's weer ân hoor." En meegesleept door haar sympathie met den man bromde ze er hatelijk achteraan : „Ze zal d'r zin wel weer gekrege hebbe."

Het is een hoogst onaangename geschiedenis !" besloot Henri van Essen op een toon van nerveuze ontstemming het relaas van wat hem overkomen was ; zijn voorhoofd in knorrigheidsplooitjes getrokken, zijn vingers futselend met vlugge beweginkjes aan zijn horlogeketting, staarde hij nadenkend in het glimmerende haardvuur.

En ook zijn vriend, die belangstellend geluisterd had, bleef een oogenblik peinzend zwijgen, vroeg toen, zijn hoofd heffend :

„Je weet dus zeker, dat het niet op straat gebeurd kan zijn ?"

„Ja, dat weet ik zeker, daar wil ik een eed op doen ; hier in huis heb ik de portefeuille nog gehad en hier in huis moet ze weggeraakt zijn !"

„Weggenomen, bedoel je !"

„Ja, natuurlijk ! Weggenomen ! Het is een bijzonder onaangename gedachte, in huis te wonen bij menschen, die niet te vertrouwen zijn."

„Hoe lang woon je al hier ?"

„Ruim drie jaar."

„En je hebt nooit tevoren iets gemist ?"

„Neen nooit ! Het is altijd een dwaasheid, voor een anders eerlijkheid te willen instaan, maar voor die van juffrouw Lisa zou ik het zonder aarzelen gedaan hebben ; en toch is zij de eenige, die voor verdenking in aanmerking kan komen."

„En haar moeder dan ?"

„Die zet nooit een voet in mijn kamer, ik geloof, dat zij niet goed trappenloopen kan; ik heb haar in de drie jaar van mijn hier-wonen maar een paar maal gezien.

Verder woont er niemand hier in huis. Ik koos deze kamers juist om de rust van de omgeving ; de beide vrouwen hebben weinig omgang ; geen geloop of gedruisch, geen hard gepraat of gelach stoort mij in mijn werk ; ik word door juffrouw Lisa bediend, altijd zorgzaam, netjes, stipt op tijd ; ik was geheel verzoend geraakt met het op-kamers-wonen en nu komt dit ellendige gebeuren mijn rust verstoren."

„Heb je het aan juffrouw Lisa gezegd ?"

„Natuurlijk !"

„Wat zei ze ervan ?"

„Ze heeft mij helpen zoeken, het heele huis ondersteboven, maar nergens een spoor van de portefeuille gevonden."

„Het is een heel bedrag !"

„Dat is het ook, en toch is het verlies van het geld niet wat mij het meeste hindert !"

„Heb je het aangegeven ?"

„Welneen !"

„Dat moet je toch doen !"

„Om dagen lang geplaagd te worden met verhooren, onderzoeken, en weet ik wat al meer formaliteiten aan zoo'n geschiedenis verbonden zijn ! Het middel zou erger zijn dan de kwaal !"

„Ik vind het toch beslist verkeerd van je, de zaak te laten loopen ; als iedereen er zoo over dacht. . . . . ."

„Hou maar op," weerde Henri van Essen af, voor het eerst zijn somber gezicht tot een glimlach vertrekkend, „ik ken je stokpaardjes voldoende, ik weet precies, wat je zeggen wilt. Mijn aanwijzingen zouden echter tamelijk vaag zijn."

„Hoezoo ?"

„Ik heb vandaag gemerkt, dat de portefeuille verdwenen is, maar het is best mogelijk, dat de diefstal al veertien dagen geleden plaats had ; ik weet, dat ik ze, toen ik na mijn uit-de stad zijn terugkwam, in een la van mijn schrijftafel heb gelegd en ze daar vanmorgen niet meer vond, dat is alles."

„Tòch ben je verplicht, er aangifte van te doen !" hield zijn vriend aan.

„We zullen zien !"

Na het vertrek van zijn vriend bleef Henri van Essen, terugleunend in zijn leeren clubfauteuil, bij het vuur zitten, somber en ontstemd.

Hij was een man, die weinig eischen aan het leven stelde, die zich het gelukkigst voelde in de stille eenzaamheid van zijn kamer, temidden van zijn boeken en paperassen, werkend, vorschend, zijn kennis vermeerderend en, wanneer het hem lustte, daarvan mededeelend aan anderen door het schrijven van brochures en artikels in tijdschriften en dagbladen ; hij schuwde al de kleine zorgjes en strubbelingen van het dagelijksche leven, was daartegen in 't minst niet opgewassen.

Juffrouw Lisa verstond uitnemend de kunst, allerlei kleine beslommeringen ongemerkt van hem af te nemen en hij was haar dankbaar voor haar nimmer hem lastig vallen met gepraat over wat hij noemde „huishoudelijke aangelegenheden"; zij zorgde voor zijn waschgoed, liet zijn schoenen verstellen, als zij stuk waren, alles zonder praten en vragen erover ; zonder narekenen betaalde hij aan het einde van de maand wat er meer op zijn rekening stond dan de overeengekomen huursom.

Hij had het zoo goed en zoo rustig, hij was zoo tevreden en nu had plotseling het weg-zijn van zijn portefeuille met meer dan driehonderd gulden aan bankpapier het smetteloze blauw van zijn hemel met 'n dikzwarte wolk verduisterd. Hij wist niet, wat hij ervan denken moest, hij was in de war, alsof een ruwe hand het fijne netwerk van zijn zieleleven had aangegrepen, de draadjes ervan hopeloos door-één haspelend.

„Als dit meisje niet te vertrouwen is," redeneerde hij, „is niemand in de heele wereld te vertrouwen ; er zijn wel pessimisten, die beweren, dat inderdaad niemand te vertrouwen is, maar daartoe heb ik nooit behoord. Ik geloof in oogen, die zoo rustig en rechtuit kijken en . . . . . En toch komt er nooit iemand anders in mijn kamer dan zij en niemand anders weet, dat mijn sleutels altijd wel te vinden zijn in den een of anderen broekzak, waarin ik ze bij vergissing achterliet. Ik wilde," was de slotsom van zijn gepeins, „dat ik . . . . . dat ik het dubbele kwijt was, maar dan tenminste zeker wist, dat ik het verloren had ; dan hoefde ik niet langer te tobben en te gissen."

Ongedurig draaide hij in zijn stoel heen en weer ; het zou een verloren avond voor hem worden, zijn hersens wilden blijkbaar de gedachten aan dat onaangename geval niet loslaten.

Juffrouw Lisa trad na een licht klopje op de deur binnen, om de tafel voor het middagmaal te dekken ; met handige gewoonte-gebaren spreidde zij het heldere, in rechthoekjes van vouwen gedeelte tafellaken uit over de tafel, waarop Henri van Essen nimmer een kleed duldde, en plakte vier rondtetjes van hout, afwisselend licht en donker gestreept

De groote overstroomingen in de omgeving van Amersfoort. — Het binnenhalen van het vee.